

NİLGÜN BODUR

**AKILLANDIM
ARTIK
ŞİMDİ
DAHA**

DELIYİM

YA NORMAL OLSAYDIM?

DESTEK YAYINLARI: 1263
GÜNCEL: 96

NİLGÜN BODUR / AKILLANDIM ARTIK ŞİMDİ DAHA DELİYİM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Nisan 2020 (15.000 Adet)
16.-20. Baskı: Mayıs 2020
21.-30. Baskı: Haziran 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-819-0

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

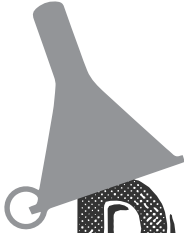

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

NİLGÜN BODUR

**AKILLANDIM
ARTIK
ŞİMDİ
DAHA
DELIYIM**

“Kendi kendine konuşana deli derlermiş. Olsun...”

Başkalarıyla konuşup anlaşılamamak ya da yanlış anlaşılmak yerine, kendimle konuşmayı yeğlerim ben. Başkasının benim için ne düşündüğünü düşünürken delirmekten iyidir; kendi kendime konuşurken delirmek.

Madem delireceğim, şanyla deliririm...”

YA NORMAL OLSAYDIM?

Okuruma...

Bu kitapta, herkesin her daim yaşadığı ama kendisine bile itiraf edemediği benlik, kimlik ve kişilik savaşını en dürüst haliyle ifade etmeye çalıştım. Kendime batırdım iğneyi. Benim çuvaldızı artık kimselere batıramayacağım belli.

Bazen biz bile bilmeyiz, biz kimiz?

Tüm seçimlerimizde, tüm yanlışlarımızda, tüm travmalarımızda, tüm başarılarımızda, tüm davranışlarımızda bize “Dur! Yapma!” diyen tarafımızla karşılaşırız.

İçinde bulunduğumuz talepkâr ve doyumsuz toplumla, genetik faktörlerimizle, yetiştirilme tarzımızla, duygusal kimyamızla savaşır durur; olmak istediğimiz ya da olmamızı öğütledikleri zavallı kimliğimiz.

Süper egomuzla öz benliğimiz birbirini yer bitirir. İyi miyiz? Kötü müyüz? Melek miyiz? Şeytan mıyız? Akıllı mıyız? Aptal mıyız? Hin miyiz? Saf mıyız? Bir türlü karar veremeyiz. Soran olursa da bize “Sen nasıl birisin?” diye, hemen olmak istediğimiz sıfatı söyleriz.

Ve savaşırken birbiriyle olduğunu sandığımız, olmaz olası kimlikler, biz bile kim olduğumuzu bilmeden bu dünyadan göçüp gideriz.

Oysaki biz herkesiz. Sıfatlar yetmez kimliklerimizi tanıtmaya, kişiliklerimizi anlatmaya. Birkaç sıfatla kendimizi sınırlandırırız bir ömre, bir ruha, bir yaradılışa, bir insana yazık ederiz.

İşte bu kitapta, benim kendimle yaptığım dürüst ve yalın sohbetimi bulacaksınız. Ve sanırım her daim aynı konuşmaları kendinizle yaptığınızın farkına varacaksınız. Delirmekten korktuğunuz anları bu kitabı okurken zevkle kucaklayacaksınız. Çünkü yalnız olmadığınızı anlayacaksınız.

Kimlik için verilen savaş, savaşların en kutsalıdır bu evrende. Kendisiyle konuşabilen kişi, en sonunda barışır kendisiyle. Yara alır belki, kanar bir yerleri ama sonuçta galip gelir gerçek benliği.

Kendinizle çokça savaşmanız ve zamanı geldiğinde kendinizle aşkla barışmanız dileğiyle.

Geç kalmak yok bu evrende. Her şey tam olması gerektiği vakitte...

İnsanın kendini tanıması bile...

“

Bir varmış, bir yokmuş.
Uzak ülkelerden birinde bir kadın yaşarmış.
Acı çekmemek için mutfağına kapanmış.
Yemekler yapmış, maskeler yapmış.
Çünkü dışarıda kötülük varmış.
Herkes onu deli sanmış.
Halbuki o kahve telvesinden
yaptığı maskelerle hayatı sorgulamış.
Ve bir gün sorgulamak değil de,
tat almak gerektiğini anlamış.
Delirmekten bile korkmamış.
Sonunda çocukluk hayalini yaşamaya başlamış.
Kitaplar yazmış ve kahve telvelerinin ardına
gizleyebileceği gerçek yüzünü
kimseden saklamamış.
Çünkü insanlığa maskeli kötüler değil,
maskeli cesur deliler lazımmış.
Zaten o da her şeyi kahve telvesinden maske
yaparken anlamış.

NİLGÜN BODUR
AKILLANDIM ARTIK, ŞİMDİ DAHA DELİYİM

BÖYLE KIRIK DEĞİLDİM BEN, BENİ ONLAR KIRDI

Hadi şimdi bir kadın düşünün.

45 yaşına gelmiş. Annesine göre 44 yaşında ama. Çünkü annesi bir yılcık kazanabilmek için hızla tükenen hayatında, insanların bitirdiği yaşı söylemek gerektiğini şiddetle savunmakta, bu yüzden yaşı ne olursa olsun, annesi hayatta olduğu sürece, o hâlâ kendisini mini minnacık sanmakta.

Oysaki hayat, yaşadığı yılları, annesinin varlığına rağmen ona fazlasıyla hissettirmeyi acımasız bir şekilde başarmakta.

Aslında o kadar büyük ki her şeyi yaşayabilir, her şeyi anlayabilir ve bu aralar kitap yazmayı meslek edindiği için “her şey”i ayrı yazacak kadar dilbilgisine zorunlu tabidir. Zorunludur, çünkü hata yaptığında çok fena eleştirilir. Çünkü o, tam

45 yaşına gelmiştir. Annesi dışında herkes, onun her şeyi öğrenmesini, ezberlemesini, bilmesini ve hatasız yapmasını beklemektedir. Annesi ise hâlâ onun sabahları kahvaltı etmediğinden ve vücudunun ihtiyacı olan besinleri yeterli miktarda alıp almadığından şüphe etmektedir.

Oysaki zehir içse kahvaltıda, bilir ki, kızı o sabah mutluydu; o zehir onda gaz bile yapmaz ama eğer ki mutsuzdu; propolis üzerine, omega 3 ve kolajen tabletleri yuvarlasa, hücreleri tüm ihtiyaçları itina ile tedarik edildiği halde sessizce ve yavaş yavaş ölmeyi bir şekilde başarır.

Sağlıklı olmak, onun için mutlu olmaktır. Zaten mutlu olmak da yeni çağın kıçtan uydurulmuş, o en gözde mesleğini icra eden yaşam koçlarına göre sağlığın ilk şartıdır.

Bir kadın düşünün.

45 yaşında ve bir mezarlığın önündeki kaldırımın kenarında, bir elinde, tadını sevmeyeceği halde, adı haritada bile unutulmuş tuhaf bir Karadeniz ilçesinin viziyo nsuz mahallesinde, alternatif sızlikten razı geldiği bir kutu bira ve diğ er elinde ise eline hiç yakışmayan ve içmeyi aslında hiç ama hiç beceremediği, 38 yaşında çok mutsuz olduğu bir anda başladığı ve mutlu olunca bırakmayı düşlediği o zalim sigara ile oturmakta.

Hangi kadın o yaşta, hayatında en çok korktuğu mekânın, yani bir mezarlığın önünde, gecenin o saatinde, böyle bir durumda düşler ki kendini?

Ben düşlememiştim.

Aslında neden korkardı ki mezarlıktan?

Ölüler hiç üzmemişti onu oysaki.

Yaşayanlardı asıl korkması gerektiikleri.

Ama sanırım bir dönem anlamsızca, gereğinden fazla korku filmi izlemişti. Hem de hiç sevmediği halde, sadece sevdiği sevdiğinden.

Birini sevince kendinden vazgeçmek, zaten kendisinin en büyük ve en gereksiz hüneriydi.

Adını bile yeni duyduğu, sonradan şehir olmuş ve bu sebeple yaşayanları da haddinden fazla gururlu olan bir şehre bağlı, oksijen oranının oldukça yüksek olduğu söylenen, sonradan görme sayılabilecek hadsiz bir ilçede, böyle acı ve korku içinde kalakalacağını hiç düşünür mü insan?

İnsan olsa ne âlâ. Kadın bir de sosyal medyanın en atarlı, en güçlü, en burnundan kıl aldırılmaz dişisi. En muteber kişisi.

Muteber dedim. Yaşımın hakkını veririm. Annem daha beni çocuk zannetsin.

Aslında kendisi, yediği önünde yemediği arkasında diye bilinen, evinde köpekleriyle yapayalnız kalınca kendisine fazla bulaşmamak ve bokuyla kavga etmemek için mecburen, aslında hiç de umursamamasına rağmen, fütursuzca hayatı irdeleyen ve hatta hayatı irdelemek için artık evinde yalnız kalmayı bile beklemeyen zoraki filozofun önde gideniydi.

Hiç ister miydi, yazmak, üretmek ve güçlü olmak zorunda kalsın?

Zaten güç neydi ki?

Tabiri caizse, kasları veya kasaları kuvvetli insanlara karşı verilen ayakta kalabilme savaşının adı konulmamış zaferiydi.

Değil miydi?

Güç, oysaki onun için aslında bir zamanlar yastığa başını koyduğunda hissettiği tarifsiz ve paha biçilemez huzuru, minicik bir andan aldığı ve hiçbir maddeyle, eşyayla, parayla değişemeyeceği hazzı, anlatamadığı ve hayatına bakınca da bir türlü anlamlandıramadığı, bitmek tükenmek bilmeyen aptalca ve çocuksu coşkusu ve kimselerin anlamadığı ama onun çok anlamlı sandığı inatçı gururuymdu.

O gurur ki, sevdiğini sevmez eder, gördüğünü görmez eder, bildiğini bilmez ederdi.

Gururu için yaşıyordu artık.

Egosuyla tanışmak zorunda kalmıştı son zamanlarda. Çünkü kendisini bir ara çok eziklemişlerdi. Böyle durumlarda nefisini kaba kuvvetle müdafaa edemeyeceğini bildiğinden yani psikolojik şiddet karateyle, yumrukla, tekmeyle çözülemediğinden, kendisini mağdur hissettirenlere, yani hak edenlere, kendileri gibi kibirli davranmaya karar vermişti.

Günümüzde nefsi müdafanın en kabul gören ve en geçerli şekliydi bu. Çünkü bir ara gururunu fena kaybetmişti ve ardından yaşadığı fikir yakıcı huzursuzluk, ona canını kaybetmekle eşdeğer gelmişti. Gururunu kaybetmemek için, sevmeyi bile sevmemeye çalışan biri haline gelmişti. Zaten sevgi dolu insanlar gururlarını unutmak zorunda bırakıldıkları için bir ara böyle herkese küserlerdi.

İyilik ve sevgi, sonunda dünyayı kurtaracaktı belki ama dünyayı kurtaranlar, kadir kıymet bilmeyen bencil insan müsveddeleri sebebiyle en sonunda sessiz ve sakince delireceklerdi.

Tek dayanağı vardı.

Ona göre birileri bir yerde onun için muhteşem bir plan yapardı.

O da iyi hissedebilmek için, o en huzurlu anı, umutla ve pes etmeden kovalardı.

Tahmin etmişsinizdir. Biraz da salaktı.

Bir yudum aldım biramdan.

Kimseye bir şey anlatmamak için içerim ben.

Millet konuşmak için içer, ben ise susmak için.

Sarhoşluk, kendi kendine konuşurken en verimli kimliğine bürünür, değil mi?

Yoksa ben mi hiç mutlu ve sesli sarhoş olmadım diğerleri gibi? Aldığım her yudum, olası bir acıya eşdeğer miydi? Alkol tüketimine bağlı olarak öngörülen kahkahalar bu zıkkımın hani neresindeydi?

Kadın birkaç kere sevmiştii.

Sevmenin adedi birkaç kere olunca yaşadıklarının sevgi olduğundan aslında artık o kadar da emin değildi. Sona eren çoğul sevgiler “sevgi” olarak addedilebilir miydi?

Sevgi öyle kolay tükenecek bir şey değildi.

Sadece şerefsizlik sevgiyi tüketti.

Nüfus olarak hızla artan şerefsizlere bağlı olarak da sanırım artık tüm sevgiler hızla tükenmekteydi.

Niye lafı uzatıyorum ki?

Mezarlığın hemen yanındaki kaldırımında, en uzun gecelerden birisinin karanlığında, geçmişin getirdiği tüm kahrolası önyargıların yansımalarında, yeni aldığı fosforlu turuncu renkli bir

buçuk liralık çakmağının sıcağında, içilmesi otoritelerce asla tavsiye edilmeyen ve çoktan kendisi tarafından vazgeçilmiş olması gereken sigarasını yakıyordu ve herkes ama herkes onu mutlu sanıyordu.

Tüm mutsuzluklarını açık açık anlatırdı oysaki.

Ama her şeyi geçince, dinince, kabullenince ve sakince, hatta küçümseyerek anlattığından, herkes acısını hafif bilirdi. Çünkü böyle anlatabilmek için her şeyin geçmesini beklerdi.

Neden mi?

Acısını paylaşan insanları sevmezlerdi ve öğretildiği üzere sevilmek çok gerekliydi.

Neden mi?

İnsanları sömürebilmek için iyi olmaları gerektiğini onlara söylemişlerdi.

Neden mi?

Çünkü kötülerdi.

İyileri yiyip bitireceklerdi.

İyiler, kötüler için gerekliydi.

İyiler işte böyleydi.

Kötüleri bile dinlerlerdi.

Geçti sandığı acılarını, aslında evinde, üzerine zamanında oturmuş popoların izlerinin artık yer yaptığı eski koltuğundaki çöküntülere benzetirdi.

Acıları, başka bir deyişle, gözle görülür ve rahatsız edici popo izleriydi. Sahibi çoktan gitmiş, ama bildiğin yer etmişti. Tek fark, bedeli ödenirse her zaman yeni bir koltuk alınabilirdi

ama yeni bir hafıza almak, her şeyin parayla satın alınabildiği bu çağda ne yazık ki henüz mümkün değildi. Anıları ve acıları, yenilenmesi mümkün olmayan bir koltuktaki asla geçmeyecek popo izliydi. Keşke bedeli ödendiğinde tamamen geçebilse-lerdi. Keşke o izlerin yok olması için bir bedel biçilebilseydi.

O, arkasına bile bakmadan kaçmaya çalıştığı halde, yer yapmış acılarını, her fırsatta karşısına çıkan ve onu tenhada kıstıran zoraki hatırlatmalarla çekerken; kullandığı yersiz üç nokta, noktalı virgül ya da ünlem işareti resmen milletin derdiydi.

Kadın, Türkiye'nin kitapları en çok satan yazarlarından biriydi. Dilbilgisi ile içli dışlı olsa da, değişen kurallara kendini adapte edemeyecek kadar da fikri meşgul biriydi. Neyi nasıl yazdığı konuşulurken, o şehir ilan edildiğini bile bilmediği bir şehrin, adını yeni duyduğu ilçesinde, bir mezarlığın yanı başında, ılık ve ruhsuz bir bira için sefilin tekiydi.

Neden mi?

Her şeyin hikâyesi ve sebebi o kadar da önemli mi?

Cevap vereyim yine de. Çok basit. Çünkü sevdiği onu sevmemişti. Tüm acıların başlangıcı zaten belli değil miydi? Çaresizdi. Çünkü sandığı gibi gerçekten sevilseydi, o şiddet bağımlısı ve psikopat olması kuvvetle muhtemel, üstüne üstlük her fırsatta âşık taklidi yapan denyo, onun, mezarlığın yanında süslü püslü kıyafetiyle korkudan titreyerek ve sefilce bira içmesine izin vermezdi. İşte bu yüzden artık yaşadıklarının sevgi olmadığından emindi. Sevgi bu kadar acı verebilir miydi? Pullarla işli bir triko giymişti. Sanki psikopatları, kendileri için pullu bir triko giyildiğini görünce merhamete gelip, oracıkta sevmeyi öğrenirdi. Sevgi, bir kadına, bir mezarlığın

önünde, YouTube'dan adını bile bilmediği bir Azeri türküsünü derin acılar hissettirerek dinletir miydi? Türkü sevmediği halde, sözlerini bile bilmediği bir şarkıya böyle coşkulu ve acılı eşlik ettirir miydi?

Bir kere yaşadığı şey sevgi olsaydı, zaten sigara içmezdi. Mutlu olunca sigarayı bırakacağına söz vermişti çünkü.

Mutlu olmasını sağlayacak tek şey ise yere göğe sığdıramayacağı ve onun artık ışık hızıyla düşünmesini engelleyecek ve açıkçası biraz da aptallaşmasına izin verecek basit ama çok basit bir sevgiydi. O sevgiyi yaşaması için, sevişirken ona ait hissetmesi ve seviştikten sonra ondan çöpü çıkarmasını isteyebilmesi yeterliydi. İşte bu kadar basitti. Ama basit olanın aslında en zor olduğunu, hayat ona çoktan öğretmişti. Yine de umudunu yitirmemeliydi.

Ne yazık ki artık genç de değildi. Vallahi adamakıllı sevilse, muhtemelen çok genç hissedirdi. Zaten o zaman sigara da içmezdi. Resmen ciğerlerinden başlayarak gitgide gençleşirdi. Bu kadar uzun süre sevgisiz kalacağını ve bu sebeple hiç ara vermeden sigara içmesi gerekeceğini hiç tahmin etmemiştir.

Bağımlılık işte böyle gelişirdi. Eksik olan bir duygunun yerine, yanlış olan, zarar veren, ayıp görülen, günah bilinen, hatta bazen kanunda suç teşkil eden bir alışkanlığı koymak suretiyle başlardı, o çok yavaş seyreden ve seyri yavaş olduğu için de çevredekiler tarafından pek de fark edilmeyen, bu sebeple önlem alınamayan, ihbar edilemeyen, göze çarpmayan sessiz intihar girişimleri.

Yani sigara, onun için ciğerlerini yıpratın zehir, katran ve duman değildi. Aslında eksikliğini hissetmekten yorulduğu ve

yorgunluktan eline ilk geçen sigara paketiyle yerini doldurduğu sevilmedi, onaylanmaydı, sırt sıvazlamasıydı, şefkatti...

Acaba geçenlerde gece yarısı eve sipariş verdiği yarım kilo fıstıklı kuru baklava neydi? Ona göre, alkol, sigara, uyuşturucu ile birlikte şerbetli tatlılar hakkında hüküm de artık anayasa-da yer bulup, kanunlarda öngörüldüğü şekilde tüketilmeliydi. Kullanım şekli ve dozu ayarlanmalı ve mutsuz insanlara satışı yasaklanmalıydı. Mutsuz kadınların tatlı ile ilişkileri mutlaka kısıtlanmalıydı.

Adam, güya onu mutlu etmek için o kasabaya getirmişti. Oksijen oranının çok yüksek olmasıyla böbürlenilen oldukça sıradan memleketlere yeni sevgiliyi bin bir ikna edici vaatle götürmek, zaten ikili ilişkilerin yadsınamaz bir gereği idi.

Adam, sevdiği beldede, doğup büyüdüğü memlekette, yeni sevgilisine eski yaşanmışlıklarını anlatacak ve kendisine yeni anılar yaratacaktı. Muhtemelen bir önceki sevgilisini de oralara getirmişti ama sevdikleri yerleri, biten sevgilerle hatırlamak istemez insanlar. Güzel anılar yakıştıran vazgeçemeyeceklerini bildikleri zaruri mekânlara. Bitmiş sevdalar yüzünden soğumak istemezler oralardan. Bu sebeple her sevgili, yeni sevdiğini, çok sevdiği mekânlara götürmek ister.

Vazgeçemediklerini zorla da olsa güzel hatırlayabilmek için. Vazgeçemediklerini güzelleştirmek için sudan bahaneler bulmak ise zaten en büyük yeteneğidir insanın.

Tabii artık o adam, memleketine götürmek ve yüksek oranlı oksijene doymasını sağlamak için yeni birini bulmalıydı.

Çünkü sonuncusu, bir mezarlıkta şiddet görmenin şoku ve yeniden görmenin muhtemel korkusuyla saklanıyor ve sabırsızlıkla

onu tekrar güvene taşıyacak şehirlerarası otobüsün saatinin gelmesini bekliyordu.

Sanırım adam, memleketini güzel hatırlatacak bir anı yaratamamıştı kendisine. Yeni sevgilisiyle yaratırdı artık kısmetse.

Tekrar geçmiş yara izleri yüzünden kanatılmaya çok müsaait bir kurban bulup kahvaltıda mıhlamasını çok övdüğü, deniz kenarındaki o salaş mekâna götürmesi gerekecek ve akşam da vazgeçilmez olan rakı-balık ritüeli için yer bulmakta çok zorlandığını defalarca belirttiği, kendisine göre meşhur ama bence kimselerin adını falan bilmediği garsonları papyon taktığı için yöre halkınca lüks sanılan restoranda, bu kez belki günler öncesinden rezervasyon yaptırması gerekecekti. O restoranın, o ilçede bu kadar meşhur olmasının sebebi, bence o bölgedeki tek restoran olması olabilirdi. Ne diye adamın mekânı abartılı bir şekilde övmesine kanıp bu kadar şık giymişti ki? Pullu triko da neydi?

Kısaca adama kesin yeni bir sevgili lazımdı. Çünkü ben bu gece, kılıçları ustalıkla ayıklandığı defalarca belirtilen bir levreği tam yemeye başlamışken, sebepsiz ve anlamsız kıskançlığıyla bana herkesin içinde el kaldıran, hatta kanımca el kaldırma dürtüsünün yoğunluğu ve durdurulamazlığı sebebiyle, o sebepsiz ve anlamsız kıskançlığı bahane olarak kullanan, sadece, hani o hiç sevmediğim ama sevdiğim sevdiği için seyrettiğim korku filmlerindeki seri katillerin gözlerinde görebileceğimi düşündüğüm şiddet dolu bakışlarını asla unutamayacağım bir adamın, çok böbürlendiği boktan memleketinin güzel anısı olmayı sanırım başaramadım.

Orada kalıp özür dilemesini de dinleyemedim tabii ki. Bir anlık gaflete kapılmak suretiyle yaşadığını söyleyeceği o rezil